

Enid Blyton

LA NENA

MÉS REBEL

FA UNA
PROESA

Escrit per
ANNE DIGBY
Il·lustrat per **KATE HINDLEY**

 Brúixola

Enid Blyton®

LA NENA

MÉS REBEL

FA UNA PROESA

Escrit per Anne Dibgy
Il·lustrat per Kate Hindley

 Brúixola

Títol original: *The Naughtiest Girl Saves the Day*
Publicat per primera vegada el 1999 per Hodder and Stoughton
Aquesta edició es va publicar el 2014
Copyright del text: © 2014 Hodder & Stoughton Limited
Copyright de les il·lustracions: © 2014 Hodder & Stoughton Limited
Enid Blyton ® i la signatura d'Enid Blyton
són marques registrades de Hodder & Stoughton Limited

© Editorial Brúixola (GEB, SL), 2021
Maresme, 107-109
08019 Barcelona

www.brunolibros.es

Direcció Editorial: Begoña Lozano
Traducció: Marga G. Borràs
Edició: Maria José Guitián
Preimpresió: Peipe, S. L.
ISBN: 978-84-9906-347-8
D. legal: M-185-2021

Printed in Spain

Reservats tots els drets. És rigorosament prohibida,
sense l'autorització escrita dels titulars del *copyright*,
la reproducció o la transmissió total o parcial d'aquesta obra
per qualsevol procediment mecànic o electrònic, incloent-hi la reprografia
i el tractament informàtic, com també la distribució d'exemplars
mitjançant lloguer o préstec públics.

ÍNDEX

1	L'Elizabeth i en Julian tornen a estar junts	7
2	L'Elizabeth no perd l'esperança	13
3	La pista misteriosa d'en Daniel	21
4	Una assemblea escolar molt interessant	28
5	Comencen les audicions	37
6	L'Elizabeth s'exalta	47
7	Una baralla molt desagradable	56
8	Es descobreix de qui és el botó	62
9	I amb en Julian, fan cinc	71
10	Foc! Foc!	81
11	La nena més rebel fa una proesa	91
12	En William i la Rita expliquen un conte	97
13	La funció d'estiu... i després	103

CAPÍTOL 1

L'ELIZABETH I EN JULIAN TORNEN A ESTAR JUNTS

—Poter el tren de Londres arriba amb retard! —va dir l'Elizabeth neguitosa—. Què en penses, Joan? O qui sap si el bus de l'estació s'ha espatllat! I si ha punxat una roda a mig camí? Imagina't tots els nois i noies asseguts a dintre, amb la calor que fa, esperant que canviïn la roda...

L'Elizabeth no podia tenir les cames quietes. Era a dalt de l'escalinata de pedra que hi havia a l'entrada principal de Whyteleaf School. Mirava cap al gran arc de pedra per on el bus de l'escola havia d'aparèixer d'un moment a l'altre.

—Tu què diries, Joan? —va preguntar finalment.

La Joan era la millor amiga de l'Elizabeth a Whyteleaf School, encara que era una mica més gran que ella i feia segon curs. Era tranquil·la i sensata, mentre que l'Elizabeth era nerviosa i impulsiva. La Joan va negar amb el cap i va somriure a la seva amiga.

—Crec que tens molta imaginació, Elizabeth. Això és el que penso! —va dir amb veu dolça—. El bus encara no fa tard.

—Però havia d'arribar a dos quarts d'una, i ja han passat cinc minuts! —va protestar l'Elizabeth—. A més, em moro de gana; tu no, Joan? I no podem entrar al menjador per dinar fins que tots els alumnes no hagin tornat de les vacances de mitjan trimestre.

L'Elizabeth no mentia. Tenia gana i l'empipava no poder dinar a l'hora. Li arribava la flaire deliciosa dels pastissos de carn que s'estaven coent als grans forns de les cuines. I molt abans havia vist les ajudantes de la cuinera pelant una pila de patates noves i pastanagues de l'hort de l'escola. Segur que a hores d'ara ja estaven mig rostides. Sempre hi havia un menjar especialment bo després de les vacances, quan molts nens i nenes arribaven afamats a l'internat, després del llarg viatge de tornada.

Però la impaciència de l'Elizabeth tenia també un altre motiu.

—Tinc moltes ganes de tornar a veure els meus companys de classe, Joan —va confessar—. Sobretot en Julian. Estic desitjant ensenyar-li el cartell que Miss Ranger ha penjat al tauler d'anuncis. Les classes d'anglès seran força emocionants!

Quasi tots els alumnes de primer se n'havien anat a casa seva a passar les vacances de mitjan trimestre, inclòs l'amic especial de l'Elizabeth, en Julian. En canvi, ella s'havia quedat al campament d'estiu que havien or-

ganitzat als terrenys de l'escola. Havia tingut experiències de tots colors, però en conjunt havia estat una aventura meravellosa. Ara estava impacient per començar el segon mig trimestre d'estiu, dormir al seu llit de sempre i tornar a fer vida normal.

—Hola, Daniel! Ets un dels últims! —va cridar la nena tota contenta mentre passava un cotxe descapotable. En Daniel Carter era un dels seus companys de classe i vivia al poble del costat. Com a tots els nens que vivien a prop de Whyteleafe, el portaven amb cotxe—. Hauries d'haver estat un dels primers!

El nen, de pell molt blanca i ros, llegia un llibre al seient de darrere del cotxe. Va aixecar els ulls breument, va saludar l'Elizabeth amb la mà i es va tornar a concentrar en el llibre.

—Has vist el bus escolar? —va cridar la nena, però el cotxe ja havia passat i les seves paraules se les va endur el vent.

—Ha de ser divertit anar amb un cotxe descapotable —va comentar la Joan—. És ben curiós, aquest Daniel, sempre amb el nas ficat en un llibre mentre son pare el porta amb cotxe.

—Sí, sembla que prefereix els seus llibres a les imatges i els sons del món real i a tenir amics —va assentir l'Elizabeth—. Deu ser tímid.

—Però bé que es queixa dels altres a les assemblees escolars —va comentar la Joan—. Aquesta no és la millor manera de fer amics.

—Tens raó. Recordes quan es va queixar que l'Arabella li feia ganyotes? Quina gràcia —va riure l'Eli-

zabeth—. Sembla un nen petit quan s'aixeca per rondinar les seves ximpleries. Si tingués més do de gents, cauria millor.

—Espero que Whyteleaf li posi les piles ben aviat —va somriure la Joan—. Això, tu ho saps millor que ningú, Elizabeth. Quan vas arribar aquí, eres la nena més rebel de l'escola!

—I tant! I he fet tot el possible per deixar-ho enre —va gemegar l'Elizabeth, que s'havia guanyat per sempre el sobrenom de «la nena més rebel». I va sospirar—: Ai, Joan, em portava tan malament...

Va mirar cap als arbres que hi havia a l'altra banda de la praderia verda i va veure com un ocell volava damunt seu al cel blau, sense un núvol. «Whyteleaf és un lloc encantador», va pensar l'Elizabeth.

—Vaig fer de tot perquè m'enviessin a casa —va continuar la nena—, perquè m'expulsessin del millor internat del món!

—M'alegro moltíssim que no te'n sortissis —va comentar la Joan suaument, i va estrènyer la mà de l'amiga—. De debò que sí.

Pocs minuts després, un autocar gran amb les lletres WHYTELEAFE SCHOOL al davant va passar per sota de l'arc de l'entrada.

—Ja és aquí! —va cridar l'Elizabeth—. Visca! Ara sí que hi som tots!

L'autocar es va aturar al peu de l'escalinata i en van baixar tots els nois i les noies que havien arribat amb tren a Londres. L'Elizabeth va córrer cap a ells per saludar-los. La Joan, com corresponia a una monitora de

segon, la va seguir a un ritme més pausat, per trobar-se amb els seus companys de classe.

—Julian! —va cridar l'Elizabeth, fent onejar els seus rínxols castanys amb els moviments de cap.

—Hola, nena més rebel! —va somriure un noi de cabells negres darrere d'en Julian. Era el seu cosí Patrick—. Com ha anat el campament?

—Genial! Però escolta, Julian, hi ha una notícia molt emocionant al tauler d'anuncis. Ja la veuràs! Miss Ranger l'ha penjada al matí. Aquest curs la nostra classe representarà l'obra a la funció d'estiu! La farem a fora, als jardins! Si volem aconseguir algun paper, ens hi hem d'apuntar. Les audicions tindran lloc durant les classes d'anglès.

Feia més d'una hora que l'Elizabeth tenia ganes de donar la notícia, i ara la deixava anar a raig.

—Julian, oi que seria divertit que tu i jo poguéssim ser-ne els protagonistes? L'obra es titula *Una aventura al bosc* i l'han escrita les directores! —va exclamar l'Elizabeth, i després va estirar en Julian per la mà—: Au, va, corre! Si ens afanyem, serem els primers que ens hi apuntarem.

—Ei, tranquil·la, remolí —va començar en Julian, que semblava divertir-se.

—Sí, tranquil·la, Elizabeth —va somriure Miss Thomas. Mentre acompanyava els últims nens que baixaven de l'autocar, havia vist que la nena més rebel estava intentant arrossegar en Julian—. En Julian no se'n pot anar enlloc ara mateix. Tots els que han arribat amb el tren de Londres tenen instruccions d'anar al menja-

dor directament després de rentar-se la cara i les mans. Et suggereixo que facis el mateix, Elizabeth. Tots tenim molta gana. Sigui el que sigui, haurà d'esperar.

L'Elizabeth va deixar anar un sospir. Ja veia que hauria de tenir paciència.

